

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év október hó 27. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 2010. év szeptember hó 1. napján kelt 18.B.11/2010/72. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a cselekmények jogszabályi megjelölése körében a Btk.170.§ (1) bekezdése és (6) bekezdés I. fordulata helyett a Btk.170.§ (1) bekezdés és (5) bekezdés I. fordulatát jelöli meg.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 490.315,- (Négyszázkilencvenezer-háromszáztizenöt) Ft.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 54. 000,- (Ötvennégyezer) Ft bűnügyi költségből a vádlott 18. 000,- (Tizennyolcezer) Ft-ot köteles az államnak megfizetni, míg az ezt meghaladóan felmerült 36. 000,- (Harminchatezer) Ft bűnügyi költséget az állam viseli

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Pest Megyei Bíróság a 2010. szeptember 1. napján kihirdetett 18.B.11/2010/72. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli testi sértés büntetében, amelyből 1 rendbeli kísérlet (1 rendbeli a Btk. 170.§ (1) bekezdése és a (3) bekezdés II. fordulata, 1 rendbeli a Btk. 170.§ (1) bekezdése és a (6) bekezdés I. fordulata), ezért őt - halmazati büntetésül- 4 évi börtönbüntetésre és 5 évre a

közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. A vádlott feltételes szabadságra bocsátása esetére elrendelte pártfogó felügyeletét. Kötelezte a vádlottat az eljárás felmerült 489. 715. forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ekként kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és védője téves jogi minősítés miatt és enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf. 413/2010/7-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak, azok elutasítását indítványozta. Utalt arra, hogy a Pest Megyei Bíróság által megállapított tényállás hiányos, mert a 2008. szeptember 12-15. között elkövetett cselekményre vonatkozóan megállapított tényállás megalapozatlan. A zsámbéki háziorvos 2008. szeptember 18-án a rendelőintézetben tartózkodó kk. sértett fején nem észlelt ütés nyomot, hematómát, sőt vallomása szerint a gyermek a rendelőben szaladgált és csupán az arcán látott elkapart sebeket. Ezzel szemben a másik zsámbéki háziorvos 2008. szeptember 22. napján eszméletlen állapotban látta a sértettet, akin nem aznapos, hanem régebbi sérüléseket észlelt testszerte. Dr. Balogh István igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye szerint az agyvizenyő sérülés az észlelés előtt 1-3 napon belül keletkezhetett. Ezzel egyezően Dr. Eperjessy István igazságügyi orvosszakértő e sérülést frissnek 1-2 napos sérülésnek írta le a szakvéleményében. A fentiekre tekintettel nem tisztázott, hogy a sértett által elszenvedett életveszélyt okozó sérülések 2008. szeptember 12-15. napja között keletkeztek-e vagy azt követően. Ennek tisztázása érdekében bizonyítás felvételét látta szükségesnek, ezért indítványozta, a Be. 363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalás kitűzését és azon Dr. Balogh István és Dr. Eperjessy István igazságügyi orvos szakértők meghallgatását. Utalta arra, hogy az érdemi indítvány tételre a tárgyaláson fog sor kerülni.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyben a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki, amelyre megidézte Dr. Balogh István és Dr. Eperjessy István igazságügyi orvosszakértőket és őket a - Be. 110. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra történt figyelmeztetés után - ismételten és részletesen meghallgatta a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusára, annak keletkezési időpontjára és gyógytartamára vonatkozóan. Az ítéltábla Dr. Balogh István igazságügyi orvosszakértő elé tárta a nyomozati iratok I. kötet 209-247. oldaláig bezárólag elfekvő orvosszakértői véleményét illetőleg Dr. Eperjessy István elé tárta a nyomozati iratok I. kötet 255-275. oldaláig bezárólag elfekvő orvosszakértői véleményét és a bírósági iratok 53. sorszáma alatt lévő kiegészítő orvosszakértői véleményét.

Dr. Balogh István igazságügyi orvosszakértő az írásban előterjesztett szakértői véleményét fenntartotta, azt szóban azzal egészítette ki, hogy a Dr. Eperjessy István által előterjesztett szakvéleményben foglaltakkal egyetért. Kifejtette, hogy kk. sértetnél az agyvizenyő az agy teljes felületét érintette és ezen belül az ellencsapódásos helyeken volt jelentősebb lágyagyburok közötti vérzés. Ezt a

megállapítást a képalkotó eljárás eredményeként lehetett rögzíteni. A sértett sérülései úgynevezett torziós mozgás következtében „mozgó fejen” jöttek létre. Ezért sem keletkezett a sértettnél koponyacsont törés. Álláspontja szerint a sértett életkora nem bír relevanciával a sérülések keletkezésénél, az agyvizenyőt okozó sérülés nagy erejű erőbehatásra jött létre. A sérülést okozó erőbehatásnak külsérelmi nyoma is megállapítható volt ugyanis az arcnak nyitott tenyérrel történő megragadása az ujjak lenyomata külsérelmi nyomként megállapítható volt a sértett fejről készített 5. db színes fényképfelvétel és a Heim Pál Kórház Sebészeti Ambulanciáján rögzített orvosi látlelet alapján. A sérülést nem öklütés okozta, hanem előlről hátrafelé irányuló erőbehatás. A nyakszirti tájékon, pedig indirekt módon történt sérülést is regisztráltak: a gyermekágy keretének történő nekicsapódás okozta az agysérülést. A szakértő kijelentette, hogy továbbra is fenntartja írásbeli szakvéleményének azon megállapítását, hogy az agysérülés (agyvizenyő és a látgyagyburok közötti bevérzés) az észlelés előtt (2008. szeptember 22. napja) 1-3 napon belül keletkezhetett. Ez a sérülés közvetlen életveszélyes sérülésként értékelhető és amennyiben a sértett nem kerül kórházba, a halálos eredmény bizonyosan kialakulhatott volna. Ugyanakkor arra is utalt a szakértő, hogy álláspontja szerint a sértett fején talált külsérelmi nyomok keletkezése is erre az időszakra tehető, de voltak ennél frissebb sérülések is azonban ezek keletkezési ideje orvosszakértői szempontból nem állapítható meg. Szakértői szempontból egyértelműen kizárható, hogy a sértettnél a szakértői vélemény I. pontjában rögzített agysérülése 2008. szeptember 12-15. között keletkezett volna.

A háziorvosok által észlelt sérülésekkel kapcsolatban utalt arra, hogy a háziorvostól a szakértői szempontból egzakt és pontos sérülés leírás nem várható el, kivéve a látlelet felvételének esetét. Egyebekben minden tekintetben fenntartotta az írásban előterjesztett szakvéleményét. Utalt még arra, hogy a sérülés bekövetkezésekor annak eredményeként azonnal elindul az agyvizenyőhöz és a látgyagyburok közötti terület bevérzéséhez vezető kóros folyamat, az agyvizenyő terjedésével létrejönnek az úgynevezett góctünetek, és általában 1-3 nap alatt bontakozik ki teljes terjedelmében az agysérülés, amikor már megjelenik az eszméletvesztés, aluszékonyság és egyéb súlyosabb tünetek. A szakértő a leghatározottabban állította, hogy a sértettnél 2008. szeptember 17. napján észlelt aluszékonyság illetve egyensúlyzavar nem hozható összefüggésbe az elszenvedett agysérüléssel.

Dr. Eperjessy István igazságügyi orvosszakértő az írásban előterjesztett szakvéleményét fenntartva kijelentette, hogy nincs ellentét közte és a Dr. Balogh István által adott szakvélemény között. Az abban foglaltakat illetve Dr. Balogh István szakértő által a fellebbviteli tárgyaláson előterjesztett szakvéleményt elfogadja, azzal egyetért. Egyetért azzal is, hogy kk. sértett agysérülése a másik háziorvos által észlelt tünetegyüttes megjelenését megelőzően 1-3 nappal keletkezhetett. Utal arra, hogy az orvosi szakirodalom is általában 72 órát jelöl meg a sérülés keletkezése és a súlyosabb tünetegyüttes megjelenése között. Az elsőfokú bíróság tárgyalásán elrendelt szakértői vizsgálat során a kk. sértettet tájékoztató jelleggel megvizsgálta, nála olyan tüneteket nem észlelt, amelyek maradandó fogyatékoság

kialakulására utaltak volna, az ezzel kapcsolatban az elsőfokú bírósági eljárásban adott írásbeli szakvéleményét (53. számú szakvéleményt) változatlan formában fenntartotta azzal, hogy a sértettnél részletesebb műszeres vizsgálat elvégzése után lehet megnyugtató választ adni arra, hogy maradandó fogyatékoság bekövetkezett-e vagy sem.

A bizonyítás felvételét követően a védő tartott perbeszédet, amelyben, az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Utalt arra, hogy védenca a nyomozás során elismerte, hogy a kk. sértett haját meghúzta de ettől a gyermek, sérülést nem szenvedett, magatartásán semmiféle változás nem látszott. Nem vitatta ugyanakkor, hogy a gyermek feje a gyermekágy keretéhez ütődhetett. A másik cselekmény vonatkozásában a védő életszerűtlennek tartotta, hogy a vádlott ököllel ütést mért volna a sértett fejére. A sértett édesanyja magatartása teljesen életszerűtlen a tekintetben, hogy amennyiben a vádlott valóban megütötte a karjában tartott gyermeket, ezt követően még a kislányt rábízta a vádlottra és elhagyja a lakást. A védő azt az álláspontját fejtette ki, hogy a fellebbviteli tárgyaláson előterjesztett szakvélemények alapján kizárható, hogy a sértettnél az agysérülés 2008. szeptember 12-15. között keletkezett volna. A sértet mozgását és magatartását észlelő tanúk a sértetten az ezt követő időben semmiféle sérülést nem láttak. Védenca utalt arra, hogy éppen az édesanya volt, aki ütötte-vágta a gyermekeket. Kérdés, hogy miért tagadta meg az édesanya a vallomástételt. Hivatkozott arra is, hogy védenca 2008. szeptember 20-án érkezett a közös lakásba így, a korábbi sérüléseket nem okozhatta a gyermeknek. Nem cáfolja egyetlen bizonyíték sem védencének azon védekezését, mely szerint szeptember 22-én csupán védekezett az édesanyjával szemben így a sértettet ököllel semmiféleképpen, sem üthette meg. Végül kitért arra, hogy védenca több bizonyítási indítványt is előterjesztett az elsőfokú tárgyaláson, amely indítványokat a megyei bíróság elutasította, így védencének a védekezéshez való joga sérült. A kifejtettek alapján elsődlegesen védenca felmentését indítványozta bizonyítottság hiányában másodlagosan - bűnösség megállapítása esetére - a részbeni beismerésére, a személyiségzavarára, csekély börtöntűró képességére és az egy kiskorú gyermek eltartásának kötelezettségére figyelemmel a büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a perbeszédében utalt arra, hogy a jelen ügy tárgya mindenkit megérintett amiatt, hogy egy alig 2 éves gyermek az ügy sértettje, akinek egyetlen bűne volt az, hogy létezett. Ez a tény a gyakran ittas állapotba került vádlottat bántotta, és ez vezetett a bűncselekmények elkövetéséhez. Az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást vett fel mindent megtett a tényállás tisztázása és felderítése érdekében, az eljárási szabályokat betartotta indokolási kötelezettségének is eleget tett. A fellebbviteli tárgyaláson lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást illetően annyi korrekció szükséges, ahogy a vádlott a terhére rótt cselekményeket 2008. szeptember 12-22. között követte el. Ennyiben indítványozta a tényállás pontosítását. Az megállapítható, hogy a vádlott szeptember 20-án már ott volt a közös lakásban de az, hogy a sérülést mikor okozta pontosan nem állapítható meg.

A sérülések az általa már említett 2008. szeptember 12-22. közötti időszakban keletkezettek. A vádlott a nyomozati eljárásban ténybelileg beismerte a cselekményét és ezt a szakértői vélemények is alátámasztják. A megyei bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményeit is a törvénynek megfelelően minősítette. Helyesen vette számba a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket és ezek alapján a cselekmény tárgyi súlyával arányos büntetést alkalmazott. Ennek enyhítésére lehetőséget nem látott. Indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában elismerte, hogy meghúzta a sértett haját és, hogy az így beüthette a fejét a kiságyba, ami egy modern, fából készült kiságy volt. Megbánását hangoztatta és kijelentette, hogy szeretné bizonyítani, hogy a társadalom hasznos tagja.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokon eljáró Pest Megyei Bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, a vádlottat figyelmeztette eljárási jogaira és kioktatta kötelezettségeire, lehetőséget biztosított számára vallomásának összefüggő megtételére, a tanuk vallomására és az egyéb bizonyítékokra az észrevételezési jogát biztosította. A tanuk kioktatása szabályszerűen megtörtént ugyanígy a tárgyaláson kihallgatott szakértőket figyelmeztette a Be. 110. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra. Az ügyben jelentőséggel bíró okiratokat és egyéb bünyügyi iratokat felolvasással tette bizonyítás anyagává és az eljárási szabályoknak megfelelően járt el, amikor - az ülnökök személyében bekövetkezett változás miatt- 2010. szeptember 1-i tárgyalási napon a tárgyalást megismételte.

Az ügyben rendelkezésére álló és az ügy eldöntéséhez szükséges valamennyi bizonyítékot megvizsgált, részletes bizonyítást vett fel, a bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve értékelte és ennek alapján állapította meg a tényállást.

A Fővárosi Ítéltábla azonban a tényállást több tekintetben hiányosnak illetve felderítetlennek, ennek folytán részben megalapozatlannak ítélte (Be. 351.§ (2) bekezdés a) és b) pontok), ezért azt a fellebbviteli tárgyaláson felvett bizonyítás adatai, a vádlott nyilatkozata valamint a bünyügyi iratok alapján a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásával, a következőkkel egészíti ki, helyesbíti, illetve pontosítja:

- a vádlottnak a fellebbviteli tárgyaláson tett nyilatkozata alapján az elsőfokú ítélet történeti tényállását azzal egészíti ki, hogy 2008. nyarán az édesanya és a vádlott között 3-4. hónapig tartó élettársi kapcsolat alakult ki.

- az elsőfokú ítélet 2. oldalának utolsó sorát a tényállásból mellőzi, a tényállást akként helyesbíti, hogy az ítélet 3. oldalának 1. mondatát a következők szerint rögzíti: 2008. szeptember 20-22. napja között - ma már pontosan meg nem

határozható időpontban - a vádlott a lakásban egy helyiségben tartózkodott a gyerekekkel. Egyidejűleg mellőzi azt az ítéleti ténymegállapítást, hogy a vádlott a gyermekek édesanyjának távollétében követte volna el a cselekményét.

- az elsőfokú ítélet 3. oldala 3. bekezdésének 2. mondatát az ítéleti tényállásból kirekeszti. (Az ezekben a napokban kezdetű és aluszékonnyá vált, mondatrész)

- az ítéleti tényállást a 3. oldalon a sérülések megjelölését követő részben azzal egészíti ki, hogy kk. sértett életveszélyes állapotot előidéző agysérülése a 2008. szeptember 22.-ét megelőző legfeljebb 1-3 napon belül keletkezett. (Dr. Balogh István és Dr. Eperjessy István igazságügyi orvosszakértők egybehangzó nyilatkozata a fellebbviteli tárgyaláson.)

- az elsőfokú ítéletnek „az írásbeli vádirat tényállása” kezdetű mondatrészét (elsőfokú ítélet 1. oldal utolsó sora, 2. oldal 1. bekezdése) mondatrészét az elsőfokú ítéletből mellőzi.

A fenti helyesbítésekkel, pontosításokkal illetve kiegészítéssel a tényállás már minden tekintetben megalapozottá vált, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól ezért az ítélőtábla azt így fogadta el felülbírálata alapjául.

Az ítélőtábla utal arra, hogy a fellebbviteli tárgyaláson felvett bizonyításon Dr. Balogh István és Dr. Eperjessy István egybehangzóan előterjesztett aggálytalan szakvéleménye alapján, amelyet másodfokú bíróság elfogadott ítélezése alapjául, kétséget kizáróan tisztázható volt, hogy kk. sértett életveszélyes állapotát előidéző agysérülése 2008. szeptember 22.-ét megelőző legfeljebb 1-3 napon belül keletkezett és kizárható, hogy az agysérülés 2008. szeptember 12-15 napja között jött volna létre.

E szakértői megállapításra figyelemmel vált szükségessé az elsőfokú ítélet pontosítása abban a tekintetben, hogy az elsőfokú ítélet 2. oldalának utolsó valamint 3. oldalának első mondatát az ítélőtábla mellőze. Hasonlóan mellőzni kellett a tényállásból annak megállapítását, hogy a vádlott a gyermekek édesanyjának távollétében követte volna el a cselekményét, mivel erre adat nem állt rendelkezésre és a határozott szakértői véleményre tekintettel vált szükségessé az elsőfokú ítélet 3. oldala 3. bekezdésének második mondatának a mellőzése a tényállásból. Ugyanakkor az aggálytalan, következetes és egybehangzó szakvélemények alapján indokolt volt a tényállásban annak rögzítése, hogy a kk. sértett az életveszélyes állapotot, előidéző agysérüléséét 2008. szeptember 22.-ét megelőző legfeljebb 1-3 napon belül szenvedte el. Erre figyelemmel kizárható volt, hogy a kk. sértettnek az elszenvedett fejsérülése összefüggésbe hozhatóak lettek volna a korábbi napokban tapasztalt tüneteivel: így az aluszékonysággal, a gyakori eleséssel, egyensúlyzavarával. A fentiek alapján a sértett agysérülése keletkezésének időpontjára vonatkozó ügyési és védelmi indítványokat az ítélőtábla nem osztotta.

A vádlottnak a fellebbviteli tárgyaláson tett nyilatkozata alapján megállapítható volt, hogy a vádlott és az édesanya között tartalmát tekintve élettársi kapcsolat jött létre mintegy 3-4 hónapon keresztül. Ami a közös lakásban történő lakást, a közös gazdálkodást és a közös életvitelt jelentette. Az ítélet tábla erre figyelemmel a tényállást az élettársi kapcsolat fennállására vonatkozóan kiegészítette.

A felülbírálat során észlelte az Ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a vád ismertetésekor pontosan idézte a vádiratnak a vádlott cselekményei jogi minősítését tartalmazó részét, azonban a vádirat történeti tényállását hiányosan és pontatlanul idézte az ítéletében. Az ítélet tábla álláspontja szerint amennyiben az ügyészi vádnak a cselekmények jogi minősítésére vonatkozó részét a bíróság az ítéletében pontosan ismerteti akkor elvárható, hogy a vádirati tényállás is a vádiratban foglaltaknak megfelelően kerüljön ismertetésre. E tekintetben azonban pontatlanság és indokolatlan rövidítés nem fogadható el. Ezért ezt a részt az ítéletből az ítélet tábla mellőzte.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban az ítélet tábla megállapította, hogy a fenti hiányosságoktól eltekintve a Pest Megyei bíróság az ügyben széleskörű bizonyítást folytatott le, a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. Ennek keretében részletesen megindokolta, hogy a vádlott védekezését az egyes rész-cselekmények tekintetében miért nem fogadta el és védekezésével szemben mely bizonyítékokra alapozta az ítéleti tényállást. Az e körben kifejtettekkel (elsőfokú ítélet III.-IV. része) lényegében a Fővárosi Ítélet tábla is egyetértett. A bizonyítékok értékelését illetően az elsőfokú ítélet IV. részében foglaltakat azonban azzal egészíti ki (elsőfokú ítélet 8. oldal utolsó és 9. oldal első bekezdése), hogy Dr. Balogh István és Dr. Eperjessy István igazságügyi orvosszakértők a fellebbezési tárgyaláson egybehangzóan előterjesztették aggálytalan és a másodfokú bíróság által elfogadott szakvéleményüket, amely alapján megállapítható volt, hogy kk. sértett életveszélyes állapotot előidéző agysérülése a 2008. szeptember 22.-t megelőző legfeljebb 1-3 napon belül keletkezett. E kiegészítéssel a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolás megalapozottá vált és az ott kifejtetteket az ítélet tábla is osztotta.

Az irányadó tényállás alapján a Megyei Bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és cselekményeinek minősítése is törvényes. Az elsőfokú ítélet V. részében kifejtettekkel az ítélet tábla is egyetértett. Az ott írtakat azonban annyiban látta szükségesnek pontosítani, hogy a vádlott cselekményének jogszabályi megjelölése körében az elkövetésekor - 2008. szeptember 20-22. között - hatályban volt büntető rendelkezéseknek megfelelően az ítéletben írtak helyett a Btk. 170.§ (1) bekezdését és (5) bekezdésének I. fordulata jelölte meg. Egyébként a megyei bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a vádlott a tényállásban rögzített cselekményével a sértettnek életveszélyt eredményező testi sértést okozott illetőleg a törvénynek megfelelően minősítette a vádlott azon további cselekményét, hogy azzal, hogy a védekezésre képtelen sértettet ököllel bántalmazta, a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző de a (3) bekezdés II. fordulata szerinti súlyos testi sértés

büntették a kísérletét valósította meg, mivel csak a véletlenül múlt, hogy a sértettek a bántalmazás következtében súlyosabb sérülései nem keletkeztek.

A megyei bíróság törvényesen utalt arra, hogy a cselekmények jogi minősítésénél a Btk. 2. §-ára figyelemmel a cselekmények elkövetésekor hatályban volt büntető rendelkezéseket alkalmazta. Ugyanakkor elmulasztotta annak bővebb kifejtését, hogy az elkövetéskor hatályos rendelkezések alkalmazására miért került sor. A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy a jelen esetben a Büntető Törvénykönyvnek az elbíráláskor hatályban lévő általános részi rendelkezései összhatásukban hátrányosabb, kedvezőtlenebb elbírálást eredményeznének a vádlottal szemben ezért került sor az elkövetéskor hatályos büntető rendelkezések alkalmazására.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket, azok azonban több vonatkozásban pontosításra szorulnak. Az ítéltábla mellőzte a súlyosító körülmények köréből a gyermek sérelmére elkövetett testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságára vonatkozó megállapítást, ugyanis a megyei bíróság ennek tényét semmiféle adattal nem támasztotta alá. Így ezt - bűnügyi statisztikai adatok hiányában- súlyosító körülményként figyelembe venni nem lehet. Ugyanakkor az ítéltábla súlyosítóként értékelte a vádlott terhére a cselekményeinek halmazát, mert a megyei bíróság a büntetést nem a halmazati szabályok szerinti tételkeret között szabta ki. Mellőzte ugyanakkor az enyhítő körülmények köréből azt a megállapítást mely szerint a vádlott javára kiemelt nyomatékka lenne figyelembe vehető a nyomozati szakban tett ténybeli beismerő vallomása, valamint az alkalomszerű elkövetésre történő utalás.

Az előzőekben írtak szerint helyesbített bűnösségi körülmények mellett is helytállónak ítélte az ítéltábla a megyei bíróság által alkalmazott szabadságvesztés büntetés mértékét, mert álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben meghatározott 4 évi börtönbüntetés - az ehhez társuló 5 évi közügyektől eltiltás mellékbüntetéssel együtt - összhatásában alkalmasnak mutatkozik a vádlottal szemben a Btk. 37. §-ában írt büntetési célok elérésére. Helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy az ily módon meghatározott fő és mellékbüntetés az egyéni nevelés és az általános visszatartás szempontjainak az elérését egyaránt alkalmas biztosítani. Törvényes a végrehajtási fokozat meghatározása is.

A felülbírálat során észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen rendelt el a vádlottal szemben intézkedést - pártfogó felügyeletet- a feltételes szabadság időtartamára nézve, azonban az ezzel kapcsolatos jogszabályi rendelkezést nem az elkövetéskori hanem az elbíráláskor hatályban lévő büntető rendelkezésnek megfelelően jelölte meg. Ezért az ítéltábla az ide vonatkozó ítéleti indokolást és a jogszabályi megjelölést az elkövetéskor hatályban volt büntető rendelkezésnek megfelelően akként helyesbíti, hogy a Btk. 82.§ (1) bekezdésnek b) pontjaira történt hivatkozást mellőzi és ehelyett az elkövetéskor hatályban volt Btk.

82. § (1) bekezdését valamint (2) bekezdésében foglalt jogszabályi helyet hívja fel. A megyei bíróság által megjelölt törvényi rendelkezéseket a 2009. évi LXXX. Tv. 26. § (1) bekezdése iktatta be a büntető rendelkezések közé és az 2009. augusztus 9. napjától kerülhetett alkalmazásra.

A Fővárosi Ítéltábla az ítélet felülbíráltá során észlelte, hogy a megyei bíróság a bűnügyi költség meghatározásakor számszaki hibát vétett, amikor annak összegét 489. 715,- forintban jelölte meg. A költségjegyzékben feltüntetett egyes tételek összeadása folytán a fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a bűnügyi költség összege helyesen 490. 315,- forint. Ezért azt a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

A megyei bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek ezért azokat a Be. 371. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával - a rendelkező részben írt pontosítások mellett- helybenhagyta.

A Btk. 99.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámításba rendelte.

A vádlottat - mivel bűnösségét megállapította- a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a kirendelt védőjének eljárásával kapcsolatban a másodfokú eljárásban felmerült költségeinek a megtérítéseire, míg az ezt meghaladóan felmerült 36. 000 forint bűnügyi költség tekintetében megállapította, hogy azt az állam viseli, mert a tényállás részbeni megalapozatlansága kiküszöbölésének érdekében a másodfokú eljárásban meghallgatott szakértők eljárásával kapcsolatos költség nem a vádlott mulasztása folytán merült fel.

A végzés ellen a Be. 386. §-ának (1) bekezdésében írtak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2011. év október hó 27. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 18. B. 11/2010/72. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2. Bf. 343/2010/12. számú végzésében foglalt változtatással 2011. október 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2011. év október hó 27. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kukucska Erzsébet
írnok